

KONGREGACE PRO KATOLICKOU VÝCHOVU

Papežské dílo pro kněžská povolání

Pastorační směrnice

pro podporu povolání ke kněžské službě

VATIKÁN 2012

ÚVOD

1. Plenární shromáždění *Kongregace pro katolickou výchovu*¹ povzbuzovalo k vydání pastoračních směrnic pro podporu povolání ke kněžské službě.

Jako odpověď na tuto žádost připravilo *Papežské dílo pro kněžská povolání* ve spolupráci se svými poradci, se zástupci Kongregace pro evangelizaci národů, Kongregace pro východní církve, Kongregace pro instituty zasvěceného života a společnosti apoštolského života a Kongregace pro klérus *Dotazník o pastorační péči o povolání ke kněžské službě*, aby tak získalo aktualizovaný obraz o pastorační péči o povolání v různých částech světa, především s ohledem na služebné kněžství.

15. května 2008 byl *Dotazník* prostřednictvím papežských zastoupení zaslán všem delegátům pro pastorační péči o povolání jednotlivých biskupských konferencí a ředitelům „národních center pro povolání“, aby mohli dodat informace o situaci v oblasti povolání a formulovat návrhy pro pastorační činnost.

Z vyhodnocení *Dotazníku* na základě odpovědí od biskupských konferencí a národních center vyplynula žádost o vypracování pastoračních směrnic, týkajících se pastorační péče o povolání, které by byly založeny na jasné a opodstatněné teologii povolání a identity služebného kněžství.

¹ Plenární shromáždění Kongregace pro katolickou výchovu se tímto tématem zabývalo na svých zasedáních v letech 2005 a 2008.

I. PASTORAČNÍ PÉČE O POVOLÁNÍ KE KNĚŽSKÉ SLUŽBĚ VE SVĚTĚ

2. Situace kněžských povolání se dnes ve světě velmi různí. Zdá se, že je poznamenána světly i stíny. Zatímco na Západě čelíme problému ubývajících povolání, na ostatních kontinentech lze v souvislosti s kněžskými povoláními hovořit o jejich slibném růstu, a to i navzdory omezeným prostředkům.

V zemích se starobyrou křesťanskou tradicí jsou rysy nové situace církve² určovány znepokojivým poklesem počtu kněží, růstem jejich průměrného věku a požadavkem nové evangelizace.

I pokles porodnosti přispívá k úbytku povolání k zasvěcenému životu. V životě věřících katolíků se odráží nevázaná touha po hmotných statcích a pokles náboženské praxe, což je odrazuje od smělých a náročných rozhodnutí podle evangelia.

Proto, jak napsal Svatý otec Benedikt XVI., „právě dnes velmi dobře známe slovo ‚ne‘ od těch, kdo byli pozváni jako první. Tedy ti noví, ‚pozvaní jako první‘, dnes vskutku západní křesťanství většinou odříkají a nemají pro Pána čas“.³

Přestože pastorační péče o povolání je v Evropě a v Americe strukturovaná a tvořivá, obdržené výsledky neodpovídají míře

² „Zvláště v některých oblastech představuje příliš nízký počet mladých kněží už dnes vážný problém pro pastorační činnost. Společně s celým křesťanským společenstvím prosíme s důvěrou a pokornou naléhavostí Pána o dar nových a svatých dělníků na svou zeň (srov. Mt 9, 37-38). Víme, že někdy nás Pán nechává čekat, ale také víme, že ten, kdo tluče na dveře, netluče nadarmo. Pokračujme tedy dál s důvěrou a s trpělivostí a modleme se k Pánu, aby nám dal nové a svaté ‚dělníky‘“ (BENEDIKT XVI., *Projev k účastníkům 57. generálního shromáždění Italské biskupské konference*, 24. května 2007, in: *Insegnamenti* III-1 [2007] 917-918).

³ BENEDIKT XVI., *Kázání při společném slavení eucharistie se švýcarskými biskupy* (7. listopadu 2006), in: *Insegnamenti*, II-2 (2006) 573.

vynaloženého úsilí. Nicméně vedle těžkých situací, na něž musíme hledět s odvahou a v pravdě, je třeba si všimnout i některých signálů oživení, především tam, kde se předkládají zdravé a silné nabídky křesťanského života.

3. Modlitba křesťanského společenství vždy u Božího lidu posilovala sdílené povědomí o povoláních v podobě „duchovní solidarity“.⁴

Všude tam, kde dozrává a roste integrovaná pastore rodin, mládeže či misijní pastore společně s pastorační péčí o povolání, jsme svědky rozkvětu kněžských povolání. Místní církve se skutečně stávají „zodpovědnou za zrod a dozrávání kněžských povolání“.⁵ Dimenze, která zahrnuje povolání, se tak nejeví jako pouhý doplněk k programům a plánům, ale stává se přirozeným výrazem celého společenství.

Statistické údaje katolické církve i některé sociologické výzkumy ukazují, že tam, kde se ve farnostech, v asociacích, v církevních společenstvích a ve hnutích rozvíjejí iniciativy nové evangelizace⁶, prokazují mladí svou disponibilitu odpovídat na Boží volání a nabízet svůj život do služeb církve.

Prvním společenstvím pro předávání křesťanské víry zůstává *rodina*. Všude můžeme konstatovat, že mnoho kněžských povolání vzniká v rodinách, kde příklad důsledného křesťanského života a

⁴ „Obklopte tyto naše bratry v Pánu svou duchovní solidaritou. Prosme, aby zůstali věrní tomu poslání, k němuž je Pán dnes volá, a aby byli připraveni obnovovat své bezvýhradné ‚ano‘ Pánovi a své ‚zde jsem‘. A při dnešním Dni povolání prosme Pána žně, aby i nadále povolával mnohé svaté kněze, plně oddané službě křesťanskému lidu“ (BENEDIKT XVI., *Homilia in presbyterali Ordinatione duorum et viginti diaconorum Romanae Dioecesis*, 29. dubna 2007: AAS 99 [2007] 350).

⁵ JAN PAVEL II., Post-synodální apoštolská exhortace *Pastores dabo vobis* (25. března 1992), č. 41: AAS 84 (1992) 726.

⁶ Srov. *Pastores dabo vobis*, č. 68: AAS 84 (1992) 775-778.

praktikování evangelních ctností dává vzkličít touze plně se darovat. Péče o povolání vskutku předpokládá účinnou pastorační rodinu.

Ještě je třeba dodat, že otázka povolání ke kněžství se u chlapců a celkově u mladých často rodí díky radostnému svědectví kněží.

Svědectví kněží, kteří jsou sjednoceni s Kristem, šťastní ve své službě a bratrsky mezi sebou spojení, vzbuzuje u mladých silnou touhu po povolání. Biskupové a kněží nabízejí mladým vznešený a přitažlivý obraz svátostného kněžství. „Život kněží, jejich bezpodmínečná oddanost Božímu stádcí, jejich svědectví láskyplné služby Pánu a jeho církvi – svědectví, které je poznamenáno přijetím kříže, neseného v naději a velikonoční radosti – jejich bratrská svornost a horlivost za evangelizaci světa jsou nejdůležitějším a nejpřesvědčivějším prostředkem pro probuzení kněžských povolání.“⁷

Kněží jsou vskutku často svědky oddanosti církvi, schopní radostné velkorysosti a pokorného přijímání různých situací, v nichž se při své práci nacházejí. Jejich příklad vzbuzuje touhu po velkém nasazení v církvi a vůli darovat svůj život Pánu a bratřím.⁸ Zvláštní přitažlivost se u mladých vytváří angažovaností kněží pro lidi hladové po Bohu, po náboženských hodnotách a pro lidi žijící v situaci velké duchovní bídy.⁹

⁷ *Pastores dabo vobis*, č. 41: AAS 84 (1992) 727.

⁸ „Služba lásky je základní smysl každého povolání a ta se uskutečňuje zvláštním způsobem v povolání kněze“ (*Pastores dabo vobis*, č. 40: AAS 84 [1992] 725).

⁹ „Vaše nadšení, vaše společenství, váš život modlitby a vaše velkorysá služba jsou nezbytné. Může se stát, že pocítíme únavu nebo strach před novými požadavky nebo těžkostmi, ale musíme mít důvěru, že Pán nám dá potřebnou sílu pro uskutečňování toho, co od nás chce. Modleme se za to a buďme si jisti, že on nedopustí, aby povolání chyběla, pokud si je budeme vyprošovat v modlitbě a zároveň se budeme snažit starat se o ně a pastorační péčí usilovat o mládež a o povolání. Mládež bude pracovat s velkým zápalem a bohatou vynalézavostí a bude schopná ukazovat krásu kněžské služby“ (BENEDIKT XVI., *Projev v Assisi při setkání s kněžími, řeholníky a řeholnicemi v katedrále sv. Rufina*, 17. června 2007, in: *Insegnamenti* III-1 [2007] 1138).

Rovněž zjišťujeme, že mnoho mladých objevuje povolání ke kněžství a k zasvěcenému životu poté, co získali zkušenost *dobrovolnické práce*, služby lásky ve prospěch trpících, potřebných a chudých anebo když po určitý čas pracovali v katolických misiích.

Dalším životním prostředím dětí a mládeže je *škola*, kde je setkání s vyučujícím knězem anebo účast na nějaké akci, jež prohlubuje křesťanskou víru, nastartuje na cestě, směřující k poznání jejich povolání.

4. Šíření sekularizované mentality odrazuje mladé od odpovědi na výzvu následovat Pána Ježíše s větší radikálností a velkorysostí.

Odpovědi místních církví na dotazník *Papežského díla pro kněžská povolání* zaznamenávají řadu důvodů, proč mladí nedbají na povolání ke kněžství a odsouvají ho do blíže neurčené budoucnosti.

Kromě toho i rodiče, pokud jde o jejich očekávání týkající se budoucnosti dětí, vymezují pro možnost povolání ke specifickému zasvěcení omezený prostor.

Jiným aspektem, který působí v neprospěch kněžského povolání, je postupné vytlačování kněží na okraj života společnosti s následnou ztrátou jejich veřejného významu. Mimoto je z více stran zpochybňována samotná volba celibátu. Nejen sekularizovaná mentalita, ale i mylné názory uvnitř církve vedou ke znevažování celibátního charismatu a volby celibátu; a nelze zamlčet ani vážné negativní účinky nedůsledností a pohoršení, způsobených nedodržením povinností kněžské služby, jako je např. pohlavní zneužívání. To vytváří zmatek i v těch mladých lidech, kteří by jinak byli disponováni odpovědět na Pánovo volání.

Samotný kněžský život, který je strháván do víru aktivismu a vede k přetížení z pastorační práce, může zatemňovat a oslabovat záři kněžského svědectví. Za těchto okolností se pomoc na osobní cestě a duchovní doprovázení mladých stává vhodnou příležitostí k tomu, jak nabídnout a rozpoznat povolání, zvláště povolání ke kněžství.

II. POVOLÁNÍ KE SLUŽEBNÉMU KNĚŽSTVÍ A JEHO IDENTITA

5. Identita povolání ke kněžské službě se řadí do stejné linie s identitou křesťana jako Kristova učedníka. „Dějiny každého povolání ke kněžství, stejně jako každého povolání ke křesťanství, jsou dějinami *nevýslovného dialogu mezi Bohem a člověkem*, mezi láskou Boha, která volá člověka, a mezi svobodou člověka, který na Boží lásku odpovídá.“¹⁰

Evangelia představují povolání jako nádherné setkání lásky mezi Bohem a člověkem. To je tajemství povolání; tajemství, jež zahrnuje život každého křesťana, ale projevuje se s větší zřejmostí u těch, které Kristus zve, aby opustili všechno a důvěrně ho následovali. Kristus si vždy volil některé lidi pro to, aby s ním úžeji spolupracovali na uskutečňování Otcova spasitelského záměru.

Dříve než Ježíš povolá učedníky k nějakému zvláštnímu úkolu, vyzývá je, aby vše odložili a prožívali hluboké společenství s ním, dokonce je zve k tomu, aby s ním „byli“ (Mk 3, 14)¹¹.

¹⁰ *Pastores dabo vobis*, č. 36: AAS 84 (1992) 715-716.

¹¹ Srov. *Pastores dabo vobis*, č. 34: AAS 84 (1992) 713.

I dnes zmrtvýchvstalý Pán volá budoucí kněze, aby se proměnili ve skutečné hlasatele a svědky jeho spasitelské přítomnosti ve světě.

Z této exemplární zkušenosti vychází potřeba stávat se společníky na cestě se zmrtvýchvstalým Kristem a vydávat se na takovou životní cestu, kde nic není samozřejmostí, ale která se chápavě otevírá pro tajemství Boha, jenž povolává.

6. Kristus Pastýř je počátkem a vzorem kněžské služby.¹² On sám rozhodl, že některým svým učedníkům svěří moc přinášet eucharistickou oběť a odpouštět hříchy.

„Proto Kristus poslal apoštoly, jako byl sám poslán Otcem, a prostřednictvím apoštolů dal na svém posvěcení a poslání podíl jejich nástupcům, biskupům. Služba biskupů byla v podřízeném stupni svěřena kněžím, aby byli po zařazení do kněžského stavu spolupracovníky biskupského stavu v zájmu řádného plnění apoštolského poslání svěřeného Kristem.“¹³

Proto se kněz, jak dobře vysvětluje nauka o *charakteru* posvátného svěcení, připodobňuje Kristu Knězi, který jej uschopňuje k tomu, aby konal v osobě Krista Hlavy a Pastýře.¹⁴ Jeho bytí a výkon jeho služby pocházejí z věrnosti Bohu, poznačené duchovním darem, jenž skrze svátost svěcení přebývá v knězi trvalým způsobem a odlišuje ho od pokřtěných, kteří mají účast na všeobecném kněžství. Protože je kněz sjednocený s biskupským stavem, podílí se tím na autoritě, s níž „sám Kristus své tělo buduje, posvěcuje a řídí“.¹⁵

¹² Srov. *Pastores dabo vobis*, č. 23: AAS 84 (1992) 694.

¹³ DRUHÝ Vatikánský koncil, Dekret o službě a životě kněží *Presbyterorum ordinis* (7. prosince 1965), č. 2: AAS 58 (1966) 992; srov. DRUHÝ Vatikánský koncil, dogmatická konstituce o církvi *Lumen gentium* (21. listopadu 1964), č. 28: AAS 57 (1965) 33-36.

¹⁴ Srov. *Presbyterorum ordinis*, č. 2: AAS 58 (1966) 992.

¹⁵ *Tamtéž*.

Služebné kněžství se od všeobecného kněžství podstatně liší a je k jeho službě.¹⁶ Služebné kněžství totiž „svou posvátnou mocí vytváří a řídí kněžský lid; v zastoupení Krista koná eucharistickou oběť a jménem celého lidu ji podává Bohu. Věřící spolupůsobí při obětování eucharistie mocí svého královského kněžství a uplatňují své kněžství přijímáním svátostí, modlitbou a děkováním, svědectvím svatého života, odříkáním a činorodou láskou“.¹⁷ K tomu „směřuje a v tom vrcholí služba kněží“.¹⁸

Je jasné, že dar předávaný vkládáním rukou má být stále „oživován“ (srov. 2 *Tim* 1, 6), protože kněží, „když se modlí nebo adorují, když kážou slovo, když přinášejí eucharistickou oběť a udělují ostatní svátosti nebo když prokazují lidem jiné služby, přispívají k rozmnožení Boží slávy a k rozvoji božského života v lidech“.¹⁹

Tato první dimenze svátosti svěcení, jež má christologickou povahu, zakládá ekleziologickou dimenzi.²⁰ Jelikož je třeba, aby samotná církev byla shromažďována zmrtvýchvstalým Kristem, kněží jsou svátostí svěcení uschopňováni k tomu, aby byli účinnými nástroji pro budování církve skrze hlásání slova, slavení svátostí a vedení Božího lidu.²¹ Bez těchto darů by církev ztratila svoji identitu. Služebné kněžství je tak pro existenci církve neuralgickým a životodárným bodem, jelikož je účinným znakem prvenství milosti, s níž ji zmrtvýchvstalý Kristus buduje v Duchu.²²

Tím, že kněží představují Krista Pastýře, nacházejí ve své úplné odevzdanosti církvi sjednocující prvek své teologické identity a

¹⁶ Srov. *Lumen gentium*, č. 10: AAS 57 (1965) 14.

¹⁷ *Lumen gentium*, č. 10: AAS 57 (1965) 14-15.

¹⁸ *Presbyterorum ordinis*, č. 2: AAS 58 (1966) 993.

¹⁹ *Tamtéž*.

²⁰ Srov. *Pastores dabo vobis*, č.16: AAS 84 (1992) 681.

²¹ Srov. *Presbyterorum ordinis*, č. 4-6: AAS 58 (1966) 995-1001.

²² Srov. *Pastores dabo vobis*, č. 15: AAS 84 (1992) 679.

duchovního života. Proto „se láska kněze vztahuje v první řadě k Ježíši Kristu: jen tehdy, když miluje Krista, Hlavu a Ženicha, a jemu slouží, stává se láska pramenem, kritériem, měřítkem a podnětem lásky a služby kněze vůči církvi, tělu a nevěstě Kristově“.²³ Pokud služební kněžství nenachází v této lásce svůj původ, upadá do pouhého výkonu funkce, místo aby si předsevzalo být službou pastýře, který dává za stádo svůj život. Prvotní motivací pro povolání ke kněžství je tedy láska ke Kristu.

7. Kněžská služba, udílená svátostí svěcení, je ve své podstatě poznamenána trojičným životem²⁴, takovým, který je předáván Kristem a jeho spojením s Otcem v Duchu Svatém. To je podstatnou známkou kněžské identity.²⁵

Jednotlivý kněz žije v reálném a ontologickém společenství v presbyteriu, spojen se svým biskupem. Vždyť „svátostná služba může být na základě své přirozenosti vyplněna jen tehdy, když je kněz sjednocen s Kristem prostřednictvím svátostného včlenění do kněžského stavu a takto zůstává v hierarchickém společenství se svým biskupem. Svátostná služba má radikální ‚komunitní formu‘ a může být splněna pouze jako ‚společné dílo‘“.²⁶

²³ *Pastores dabo vobis*, č. 23: AAS 84 (1992) 691.

²⁴ „Kněžská identita – psali synodální otcové – má jako každá křesťanská identita svůj původ v Nejsvětější Trojici... Pouze v tajemství církve – tajemství trinitárního společenství, vyznačujícího se misijním rozměrem – odkrýváme každou křesťanskou identitu, a tím též specifickou identitu kněze a jeho služby. Vždyť kněz je z moci konsekrace, přijaté kněžským svěcením, poslán Otcem skrze Ježíše Krista, Hlavu a Pastýře svého lidu. Jemu je zvláštním způsobem připodoben, aby žil a mocí Ducha Svatého působil ve službě církvi a pro spásu světa“ (*Pastores dabo vobis*, č. 12: AAS 84 [1992] 675-676).

²⁵ „Podstatně ‚relativní‘ identitě kněze lze porozumět takto: kněžstvím, které se rodí z hlubin nepochopitelného tajemství Boha, tj. z lásky Otce, z milosti Ježíše Krista a daru jednoty Ducha Svatého, je kněz svátostně připoután do společenství s biskupem a ostatními kněžími, aby sloužil lidu Božímu, tj. církvi, a všechny vedl ke Kristu“ (*Pastores dabo vobis*, č. 12: AAS 84 [1992] 676).

²⁶ *Pastores dabo vobis*, č. 17: AAS 84 (1992) 683.

Kněz slouží jménem Ježíše Krista církevnímu *communio*. Pán volá kněze osobně a připojuje ho k sobě osobním vztahem, zkušeností apoštolského bratrství a pastýřského poslání, jehož původ je výlučně trinitární. Apoštolské „my“ odráží účast na trinitárním společenství a označuje identitu svátostné služby.²⁷

Je jasné, že cesta povolání a samotná formace musí přebírat základní prvky samotného trinitárního života²⁸, který je vlastní svátostné službě. V ní je osobní povolání Kristem ve službě žitému společenství-poslání, jež je odrazem trinitárního života.

Důležitým úkolem při pastorační péči o povolání tedy je nabídnout dětem a mladým takovou křesťanskou zkušenost, skrze niž by zakusili skutečnost samého Boha ve společenství s bratřími a při evangelizačním poslání.²⁹ Když se cítí být součástí jedné rodiny synů a dcer téhož Otce, který je nesmírně miluje, jsou povoláni žít jako bratři a sestry. Tím, že vytrvají v jednotě, dávají se do služeb nové evangelizace, „aby hlásali a dosvědčovali úchvatnou pravdu o spasitelské Boží lásce“.³⁰

Pastorační péče o povolání ke svátostné službě směřuje k vedení lidí ke společenství a poslání, lidí schopných inspirovat se „novým přikázáním“ (*Jan* 13, 34), zdrojem „spirituality společenství“.

²⁷ Srov. *Presbyterorum ordinis*, č. 7-9: AAS 58 (1966) 1001-1006.

²⁸ Srov. *Pastores dabo vobis*, č. 17: AAS 84 (1992) 682-684.

²⁹ „Dříve než začneme plánovat konkrétní iniciativy, je třeba rozvinout spiritualitu společenství a dovolit jí, aby se stala formačním základem všude tam, kde se formují lidé a křesťané, kde jsou vychovávání služebníci oltáře, zasvěcené osoby a pastorační pracovníci, tam, kde se budují rodiny a komunity“ (JAN PAVEL II., apoštolský list *Novo millennio ineunte*, 6. ledna 2001, č. 43: AAS 93 [2001] 297).

³⁰ JAN PAVEL II., *Poselství pro 42. Světový den modliteb za povolání* (17. dubna 2005), in: *Insegnamenti XXVII-2* (2004) 115.

Podpora povolání a jeho následné rozpoznávání bere velice v potaz tuto křesťanskou zkušenost, jež je základem milostiplné cesty, vepsané ve svátosti svěcení, a podmínkou pro autentickou evangelizaci.

8. Stanovení způsobilosti těch, kdo jsou „voláni“, se má řídit náležitým obezřetným a moudrým rozpoznáváním základních podmínek pro přístup ke kněžství. Pastorační péče o povolání si je vědoma, že odpověď na povolání se zakládá na postupné harmonizaci osobnosti a jejích různých složek: lidské i křesťanské, osobní i komunitární, kulturní i pastorační.

V *Pastores dabo vobis* čteme: „Znalost podstaty a poslání služebného kněžství je nezbytným předpokladem a současně nejjistějším průvodcem a nejrozhodnějším popudem k rozvoji pastorační činnosti církve, která směřuje k probuzení a rozeznávání kněžských povolání a k formaci těch, kteří byli povoláni k svátostné službě.“³¹

Ta z tohoto důvodu poukazuje v první řadě na globální a integrální osobnostní rozvoj s cílem dovést osoby „volané“ ke kněžství k tomu, aby byly v kontextu hluboké komunitární zkušenosti konformní s Kristem Pastýřem.

Každého povolaneého je třeba uvádět do podmínek, za nichž bude prožívat niterný vztah lásky s Otcem, který ho volá, se Synem, který ho uzpůsobuje sobě, a s Duchem, který ho formuje výchovou k modlitbě, nasloucháním slovu, účastí na eucharistii a tichou adorací.

Nabídka povolání kráčí u povolaneého ruku v ruce s jeho postupným přijímáním úkolů, výzev a zodpovědnosti s cílem

³¹ *Pastores dabo vobis*, č. 11: AAS 84 (1992) 674.

umožňovat důkladné a obsáhlé rozpoznávání toho, zda je povolání autentické.

Aby člověk dokázal přijmout milost svátosti, musí jako potřebného cíle dosáhnout afektivní integrace a zralosti. Je třeba se vyhnout nabídce povolání takovým osobám, které sice prošly chvályhodnou cestou konverze, ale jsou poznamenány hlubokou lidskou křehkostí.

Je důležité, aby si povolání jasně uvědomil závazky, které na sebe bude muset vzít, a to především celibát.³²

Je vhodné, aby se povolání zakořenilo ve zřetelném církevním kontextu, který by dodal význam motivům jeho volby a přispěl by k ozdravení jeho případných individualistických úchylek.³³ V tomto smyslu nabývá zásadní důležitosti kvalita zkušenosti prožívané ve farnosti a v diecézi, příslušnost k asociacím a církevním hnutím a aktivní účast v nich.³⁴

Obvykle se před vstupem chlapce nebo mladíka do semináře předpokládá nějaká jeho zkušenost se životem ve společenství.

9. Rozhodující úlohu sehrávají osoby doprovázející na cestě k povolání, které často nahrazují postavu kněze, jenž byl pomocí a podporou při počátcích povolání. Výchovný vztah s animátory i

³² „Zvláštní zmínky si zasluhuje formace kandidátů kněžství k celibátu. Je důležité, aby se naučili žít celibát a vážit si ho jako cenného Božího daru a jako výsostně eschatologického znamení, které svědčí o nerozdělené lásce k Bohu i k jeho lidu a utváří kněze podle Ježíše Krista, Hlavy a Snoubence církve. Takový dar totiž v první řadě ‚vyjadřuje knězovu službu církvi v Pánovi a s Pánem‘ a představuje pro dnešní svět prorockou hodnotu“ (BENEDIKT XVI., *Dopis biskupům, kněžím, zasvěceným osobám a věřícím laikům katolické církve v Čínské lidové republice*, 27. května 2007, č. 14: AAS 99 [2007] 577).

³³ Srov. *Pastores dabo vobis*, č. 9: AAS 84 (1992) 670-671.

³⁴ Srov. *Pastores dabo vobis*, č. 68: AAS 84 (1992) 775-778.

bratrský styl života s ostatními povoláními zajišťuje větší autentičnost a účinnost při volbě povolání a při jeho rozpoznávání.

Život jednotlivých kněží i celého diecézního presbyteria, který je schopen se slévat v ideální obraz kněze a podmínek jeho služby v běžném životě, i díky své viditelnosti nepochybně přispívá k růstu na cestě kněžského povolání.

Postavy kněží, kteří jsou uctíváni jako svatí, povoláním nemálo napomáhají k získávání odvahy a velkomyslnosti. Kněží úplně oddaní plnění své pastýřské služby vytvářejí bezpečné vzory pro posílení důvodů, proč se rozhodnout pro kněžský stav.

Stačí jedna připomínka: svatý farář arský, Jan Maria Vianney, na něhož Svatý otec Benedikt XVI. poukázal jako na zářivý vzor během kněžského roku 2010. A spolu s ním bychom mohli připomenout mnoho jiných příkladných kněží, kteří v místních církvích po celý čas obětavě doprovázeli Boží lid na jeho cestě.

Samozřejmě se ukazuje důležitost důvěryplného a neustálého vzývání Panny Marie, Matky kněží, aby nám pomáhala s přípravou přijetí Božího plánu v našem životě a abychom s vírou a láskou odpovídali „ano“ Pánovi, který volá stále nové dělníky pro šíření Božího království.

10. Růst a dozrávání kněžského povolání vyžaduje konkrétní lásku ke své místní církvi a úplnou disponibilitu pro jakoukoli pastorační službu při prožívání vnitřní svobody dané tím, že se kněz necítí být pánem svého povolání.

Aktivní účast na životě některého křesťanského společenství může přispívat k překonávání nových forem klerikalismu, nevhodné

pastorační centralizace, pastoračních služeb konaných *part-time* a kněžských služeb, oklešťovaných jen podle individuálních potřeb, bez ohledu na celek a na jednotu celého společenství.

Pro budování církve v trvale misijním rozpoložení se kněžské povolání uskutečňuje tím, že se nechává vyrůstat komunita bohatá na služby, v níž existuje široký prostor pro aktivní a zodpovědnou účast věřících laiků.

Aby se mladí muži, kteří jsou povoláni ke kněžství, stávali schopnými oživovat a udržovat nějakou komunitu, je vhodné, aby se učili spolupracovat a konfrontovat se s celým křesťanským společenstvím a aby měli úctu ke každému povolání.

Univerzální dimenze je kněžské službě vlastní.³⁵ Svěcení činí kněze způsobilým pro misii, která vytváří podstatný aspekt kněžské identity.

V tomto směru je důležité vychovávat povolaneého k tomu, aby měl starost o blízké a zároveň se díval i na vzdálené.

Misijní disponibilita definuje pravdu o knězi v každé jeho aktivitě. Znamená to utvářet vnitřní strukturu a – spíše než způsob konání – takový způsob bytí, který se vyznačuje odvahou opouštět veškerý partikularismus, aby se srdce otevíralo potřebám nové evangelizace.

III. NÁVRHY PRO PASTORAČNÍ SLUŽBU O KNĚŽSKÁ POVOLÁNÍ

³⁵ Srov. KONGREGACE PRO KLÉRUS, *Direktorium pro službu a život kněží* (31. ledna 1994), č. 14-15.

11. Kněžská povolání jsou plodem působení Ducha Svatého v církvi. V některých zemích zaznamenáváme mohutný a slibný rozkvět kněžských povolání, který stimuluje další pokračování na cestě podpory povolání.

Církev si uvědomuje potřebu povolání ke kněžství, uznává, že jsou Božím darem a neustále úpěnlivě a s důvěrou prosí Pána, aby je velkoryse daroval.

„Ve skutečnosti si ‚dělníky‘ volí Bůh sám, který je ‚Pánem žně‘; povolává lidi svým rozhodnutím, vždy nezaslouženým a překvapujícím. Avšak tajemstvím smlouvy, kterou s námi uzavřel, jsme vyzýváni, abychom spolupracovali s jeho prozřetelností a používali velkou sílu, vloženou jím samým do našich rukou: *modlitbu!* Tohle Ježíš chtěl: ‚Proste Pána žně, aby poslal dělníky na svou žně!‘“³⁶

Modlitba hýbe Božím srdcem. Pro věřící se stává velkou školou života; učí nás, abychom s evangelní moudrostí hleděli na svět a na potřeby každé lidské bytosti a především spojuje lidská srdce s láskou a soucitem samého Krista vůči lidstvu.³⁷

Zkušenost mnoha místních církví potvrzuje, že mladí v hojném počtu pociťují povolání ke služebnému kněžství především v těch společenstvích, jejichž trvalý a hluboký rozměr utváří modlitba.

³⁶ JAN PAVEL II., *Projev ke členům „Serra International“* (7. prosince 2000), in: *Insegnamenti XXIII-2* (2000) 1050; srov. *Projev ke společníkům „Serra International“* (29. března 1980), in: *Insegnamenti III-1* (1980) 759-761.

³⁷ Srov. JAN PAVEL II., *Poselství pro 38. Světový den modliteb za povolání* (6. května 2001): AAS 93 (2001) 98-102.

12. Na Západě převažuje kultura, jež je indiferentní vzhledem ke křesťanské víře a neschopná pochopit hodnotu povolání ke specifickému zasvěcení.

Avšak církev je povolána, aby žila v čase, a moudrým pohledem nachází v dějinách přítomnost Boha, jenž ji doprovází, vyzývá a volá ke spojenectví i ve zdánlivě méně plodných a úrodných okamžicích. Hledí „na svět s nesmírnou náklonností, neboť i kdyby se svět cítil odcizen křesťanství, církev se nemůže cítit odcizená světu, ať je jeho postoj vůči církvi jakýkoli“.³⁸

Církev i dnes nadále hlásá Boží slovo a s odvážnou pravdou oznamuje radostnou zprávu o spáse. Zvláště se snaží dětem a mladým předkládat víru, která oslovuje jejich život a odpovídá na žízeň po štěstí, jež se nachází v lidském srdci.

Jde o to předkládat zkušenost víry jako osobního a hlubokého vztahu s Pánem Ježíšem Kristem, zvěstovatelem Božího tajemství.

Z odpovědi víry se rodí objev povolání, především tam, kde je víra prožívána ve vnitru křesťanských společenství, která žijí krásu evangelia a kde působí animátoři a vychovatelé, schopní zachytit znaky povolání.

Aby se nabídka předkládaná křesťanskou vírou uskutečnila a aby vyvolala odpověď v podobě povolání, je třeba působením vychovatelů a doprovázejících osob zralých ve víře posilovat autentická prostředí lidských vztahů³⁹ v oblastech, kde život křesťanského společenství strhuje a přitahuje.

³⁸ PAVEL VI., V Betlémě: výzva k bratrství, sjednocení a míru (6. ledna 1964): AAS 56 (1964) 177; L'Osservatore Romano ročník CIV – č. 5 (7.-8. ledna 1964) 2.

³⁹ Srov. *Novo millennio ineunte*, č. 45: AAS 93 (2001) 298-299.

Je dobře otevřeně předkládat kněžský život chlapcům a mladým a zároveň je třeba vyzývat křesťanská společenství, aby intenzivněji prosila „Pána žně“ (Mt 9, 38) o zrod nových kněží a nových zasvěcených osob.

Za tím účelem je vhodné v místních církvích podporovat všeobecnou pastorační péči, jež bude uváděna do chodu podněty evangelia, povolání a misie.

13. Všichni členové církve jsou zodpovědní za péči o kněžská povolání. „Druhý vatikánský koncil zdůraznil zcela jasně, že „podporovat povolání je povinností celého křesťanského společenství, které jí má dostát především naplno prožívaným křesťanstvím“ (*Optatam totius*, č. 2). Jen na základě tohoto přesvědčení bude možné, aby pastorační péče o povolání měla opravdu církevní podobu a vyvíjela jednomyslné úsilí, přičemž bude používat také specifických institutů a přiměřených prostředků, sloužících budování společenství a růstu spoluodpovědnosti.“⁴⁰

Již před 70 léty založil Svatý stolec *Papežské dílo pro kněžská povolání* s cílem posilovat spolupráci mezi Svatým stolcem a místními církvemi pro podporu povolání ke svátostné službě.

Tato organizace se snaží šířit a uvádět ve známost *Poselství ke Světovému dni modliteb za povolání*, které Svatý otec každý rok adresuje celé církvi. Kromě toho má za cíl evidovat nejvýznačnější iniciativy týkající se povolání, které obohacují místní církve, a seznamovat s těmito iniciativami. Organizuje mezinárodní setkání, napomáhá spolupráci při pořádání kontinentálních setkání s cílem

⁴⁰ *Pastores dabo vobis*, č. 41: AAS 84 (1992) 726-727.

přispívat k synergii všech, kdo pracují na poli pastorační péče o povolání.

Zkušenost minulých desetiletí ukazuje, že *Poselství* Svatého otce napomáhá místním církvím definovat, navrhovat a realizovat roční plány pro pastorační péči o povolání.

V podpoře povolání, zvláště kněžských, má ústřední a přední úlohu biskup. „První odpovědnost za pastorační péči o kněžská povolání má biskup (*Christus Dominus*, č. 15), který se jí má sám zvláště věnovat, i když přitom mohou a mají být využity různé formy spolupráce. Biskup je otec a přítel svého kněžstva a jeho starostí je zajišťovat především trvalé pokračování charismatu kněžské služby a ‚vkládáním rukou‘ získávat nový dorost. Ať se stará o to, aby byl stále přítomen požadavek pastorační péče o povolání v oblasti celkové řádné pastorace, ba aby byl do ní úplně integrován a takřka se s ní ztotožnil. Jemu je svěřen úkol podporovat a koordinovat různé iniciativy, týkající se povolání.“⁴¹

Úkolem biskupa je postarat se o to, aby pastorace mládeže a pastorace týkající se povolání byla svěřena kněžím či osobám schopným předávat s nadšením i příkladem svého života radost z následování Pána ve škole evangelia.

Biskup ustaví centrum pro povolání na diecézní úrovni, složené z kněží, zasvěcených osob a laiků. Je to společný orgán ve službách pastorační péče o povolání v místní církvi, jehož úlohou je podporovat povolání ke specifickému zasvěcení v kontextu všech dalších povolání.

Centrum pro povolání se stará o formaci animátorů povolání, stimuluje a šíří v Božím lidu kulturu týkající se povolání, podílí se na

⁴¹ *Pastores dabo vobis*, č. 41: AAS 84 (1992) 727; srov. DRUHÝ EKUMENICKÝ Vatikánský koncil, dekret o výchově ke kněžství *Optatam totius* (28. října 1965), č. 2: AAS 58 (1966) 714; srov. KODEX KANONICKÉHO PRÁVA, kán. 385.

vypracování diecézního pastoračního programu a spolupracuje zvláště s diecézními organizacemi pro pastorační rodin, pro katechezi a pro pastorační mládež.

V diecézích a ve farnostech je třeba podněcovat a podporovat skupiny zabývající se povoláním, které navrhuje itineráře pro křesťanskou výchovu a pro to, jak rozpoznávat počátky povolání.⁴²

Národní a interdiecézní centra pro povolání koordinují diecézní centra, z pověření biskupské konference a obvykle pod vedením biskupa.

14. Milost povolání nachází úrodnou půdu v takové církvi, která prostřednictvím svých společenství i všech věřících vytváří podmínky pro svobodné a velkorysé odpovědi na povolání.

Blahoslavený Jan Pavel II. žádal biskupy, aby „posilovali sociální tkáň křesťanského společenství prostřednictvím evangelizace rodin a pomáhali laikům, aby ve světě mladých oživovali hodnoty soudržnosti, spravedlnosti a křesťanské lásky“.⁴³

Svědectví *křesťanských společenství*, která dokážou odůvodnit svou víru, se v našich dobách stává ještě potřebnější pro to, aby křesťané, rozhodnutí následovat Krista, mohli předávat jeho lásku. Společenství věřících v Krista vytváří u člověka dispozici pro přijetí Pánova volání, vyzývajícího k zasvěcení a k poslání.

Kněžské povolání se prosazuje už v křesťanských rodinách. Pokud jsou ožívány duchem víry, lásky a zbožnosti, vytvářejí „první

⁴² Srov. *Pastores dabo vobis*, č. 41: AAS 84 (1992) 728.

⁴³ JAN PAVEL II., *Poselství pro 30. Světový den modliteb za povolání* (2. května 1993), in: *Insegnamenti XV-2* (1992) 135.

seminář“ (srov. *Optatam totius*, č. 2) a stále „příznivé předpoklady pro vznik duchovních povolání“.⁴⁴

Přestože se v křesťanských rodinách pěstuje úcta k osobě kněze, především na Západě se v nich projevuje určitá těžkost přijmout u dítěte jeho povolání ke kněžství nebo k zasvěcenému životu.

Mezi pastoračními rodinami a pastorační péčí o povolání existuje společný prostor týkající se výchovy. Za tím účelem je třeba rodiče více upozorňovat na jejich úkol vychovávat ve víře, zakořeněný ve svátosti manželství, aby se v srdci rodiny rozvíjely lidské i nadpřirozené podmínky, umožňující objev kněžského povolání.

Samotná farnost je výsostným místem, kde se hlásá evangelium křesťanského povolání, a především se tam představuje ideál služebného kněžství. Je úrodnou půdou, kde klíčí a dozrávají povolání za podmínky, že je „Boží rodinou jako bratrské společenství, oživované jedním duchem a skrze Krista v Duchu“⁴⁵, a tedy ji charakterizuje životní styl prvních křesťanských společenství (srov. *Sk 2*, 42; 4, 32).

Ve farnosti se jeví různost povolání jako zřejmá a existuje vědomější a živější naléhavost kněžských povolání, jež jsou potřebná, aby zajistila slavení eucharistie a svátosti smíření.

Farní společenství je úrodným lůnem, schopným poskytovat cenný příspěvek lidské a duchovní formace každému, kdo kráčí ke kněžské službě.

Kněží a zasvěcené osoby – především ty, které působí ve farních společenstvích – mají rozhodující význam při položení otázky kněžského povolání dospívajícím i mladým chlapcům, a to díky své

⁴⁴ *Pastores dabo vobis*, č. 41: AAS 84 (1992) 728.

⁴⁵ *Lumen gentium*, č. 28: AAS 57 (1965) 34.

moudré a přesvědčivé výchovné práci, jež umožňuje, aby otázka o povolání vyšla najevo.

Také katecheti a farní pastorační animátoři, když prezentují celkový obsah křesťanského poselství, mohou nacházet a předkládat vhodná propojení s tématy o specifických povoláních, především o povolání ke kněžství. „Zvláště katecheti, učitelé a vychovatelé všeho druhu a rovněž všichni, kdo se věnují pastorační péči o mládež, mají – každý svým způsobem a vlastní metodou – velký význam pro tuto pastorační péči o kněžská povolání. Čím více proniknou do ducha svého vlastního povolání a poslání v církvi, tím jasněji budou moci poznat význam a nenahraditelnost povolání a poslání kněze.“⁴⁶

15. Seminaristům je třeba připomenout ověřenou pastorační pravdu: „Pro evangelizaci mladých není vhodnější nikdo jiný než mladý člověk. Mladí studenti, kteří se připravují na kněžství, mladí muži a mladé ženy v řeholní a misijní formaci, každý osobně i jako společenství, jsou mezi ostatními mladými prvními a bezprostředními apoštoly povolání.“⁴⁷ Kromě toho je třeba brát v úvahu i organizované církevní skupiny, hnutí a sdružení jako cenná místa, kde je možno pedagogicky předkládat nabídku kněžského povolání. Setkání s Kristem je v jejich rámci usnadněno jasnou duchovní nabídkou a zaměřením na modlitbu. Z těchto zkušeností se zrodilo nemálo povolání.⁴⁸

Učitelé ve školách zaangažovaní ve službě, která je svou povahou povoláním a posláním, mohou rozšiřovat výchovnou činnost rodiny o

⁴⁶ *Pastores dabo vobis*, č. 41: AAS 84 (1992) 728.

⁴⁷ KONGREGACE PRO VÝCHODNÍ CÍRKVE, PRO ŘEHOLNÍKY A SEKULÁRNÍ INSTITUTY, PRO KATOLICKOU VÝCHOVU (vydavatel), *Rozvoj pastýřské péče o povolání v místních církvích: minulé zkušenosti a programy pro budoucnost. Závěrečný dokument 2. mezinárodního kongresu biskupů a dalších zodpovědných za církevní povolání, Řím 10.-16. května 1981 (2. května 1982), č. 41.*

⁴⁸ Srov. *Pastores dabo vobis*, č. 41: AAS 84 (1992) 726-729.

kulturní horizont, přičemž nemají nikdy přehlížet rozměr povolání v životě.

Jejich služba může otevírat životní volbu naprostého sebedarování Bohu a bratřím a „vštěpovat dětem a mládeži přání plnit Boží vůli ve stavu, který je pro každého nejvhodnější, nevyjímaje přitom ani povolání ke kněžství.“⁴⁹

I období univerzitních studií se pro mladé v mnoha zemích stává plodnou dobou pro jejich životní volby. To si vyžaduje maximální pozornost. Roky mladosti jsou cenné a rozhodující pro hledání plného smyslu vlastního života.

Animátoři volného času a sportu, kteří působí v církevních institucích, nesmějí, kromě specifických důvodů, které inspirují jejich činnost, a kromě lidských hodnot, jejichž uskutečnění umožňují, ztrácet ze zřetele ani vyšší cíl: celkovou a harmonickou formaci člověka. Takováto lidská formace vytváří v míře, v níž se setkává s nabídkou křesťanské výchovy, úrodnou půdou i pro nabídku kněžského povolání.

Duchovní vedení je upřednostňovanou formou, jak rozpoznávat povolání a doprovázet při něm. Od kněží vyžaduje přesvědčivou dostupnost k naslouchání a k dialogu, schopnost vzbuzovat základní životní otázky a dávat na ně odpověď i velkou moudrost při probírání otázek, týkajících se životních voleb a povolání ke kněžské službě.

Duchovní vedení a *counselling* týkající se povolání vyžadují specifickou přípravu při počáteční i permanentní formaci kněží.

⁴⁹ *Pastores dabo vobis*, č. 41: AAS 84 (1992) 728. Srov. KONGREGACE PRO KATOLICKOU VÝCHOVU, *Společně vychovávat v katolické škole* (8. září 2007), č. 19.

16. Prosazování kněžského povolání nachází své oporné body ve výzvách k formaci ke křesťanskému životu, které se zakládají na naslouchání Božimu slovu, účasti na eucharistii a žití lásky.

Hlásání slova se uskutečňuje kázáním, které odhaluje a ukazuje způsoby, jak prosazovat evangelium v životě jednotlivých věřících i církevních společenství. „Je nutné přímé kázání o tajemství povolání v církvi, o hodnotě kněžské služby, o její nutné potřebě pro Boží lid.“⁵⁰

Také katecheze je řádným způsobem podpory povolání, když dětem a mladým pomáhá, aby chápali svůj život jako odpověď na Boží volání, a když je vede, aby s vírou přijímali dar osobního povolání.

Katecheze při přípravě na svátost biřmování je příležitostí, aby se biřmovancům daly poznat dary Ducha, charismata, duchovní služby a různá povolání, která se k nim vážou.

V žádné formě katecheze se nemá přehlížet představení kněžského povolání. „Organická a všem členům církve podávaná katecheze nejen rozptyluje pochybnosti či překonává falešné představy o kněžství, nýbrž také otevírá srdce věřících pro očekávání Božího daru a vytváří příznivé podmínky pro vznik nových povolání.“⁵¹

Eucharistie, centrum života křesťana i života společenství, napomáhá nabídce svátostného liturgického itineráře, jenž by mohl řádně poukazovat na cestu všech povolání.

I stálá frekvence a pravidelnost svátosti smíření se ukazuje pro poznání kněžského povolání jako rozhodující.

⁵⁰ *Pastores dabo vobis*, č. 39: AAS 84 (1992) 723.

⁵¹ *Tamtéž*.

Liturgický rok vytváří pro křesťanské společenství trvalou školu víry, určuje doby a chvíle jeho běžného života a doprovází věřící při dozrávání jejich povolání.

Různé modlitební iniciativy, mezi nimiž vyniká eucharistická adorace, připravované a uskutečňované smysluplně a s hlubokým citem pro liturgii, mohou zdůrazňovat mimořádnou důležitost kněžského povolání.

Svědectví lásky má v církvi mnohotvárné a překvapující výrazy. Je zásadně důležité, aby se nasazení pro takové iniciativy posilovalo jasným formačním zaměřením, které vede k nezištnosti a ke službě Božímu království a směřuje k připodobňování jednotlivce i společenství Kristu.

U mladých narůstá citlivost pro postavení těch nejslabších a chudých. Mnozí projevují svou připravenost sloužit a ztotožňovat se s bližním v jeho radostech i životních těžkostech.

Mnozí si volí charitativní dobrovolnickou činnost jako formu své služby trpícím, starým a chudým. Jiní se angažují v katechetické výchově dětí, v katolických sdruženích a ve volnočasových aktivitách. K nim se připojují ti, kteří podávají cenné svědectví o misijní dobrovolnické činnosti s její převratnou schopností měnit lidský život a otevírat ho naléhavým a vážným materiálním i duchovním potřebám, nadmíru přítomným v rozvojových zemích.

Povolání, která se rodí v prostředí, jež dosvědčuje křesťanskou lásku, se jeví jako pevná a autentická a jsou seriózně motivovaná službou.

17. V církevních společenstvích je třeba povzbuzovat k pravému a skutečnému modlitebnímu hnutí, aby se od Pána vyprošovala povolání.

Vždyť „křesťanská modlitba živená slovem Božím vytváří ideální prostor, aby člověk mohl poznat pravdivost svého bytí, a tedy i identitu a povahu svého osobního a neopakovatelného životního úkolu, který mu Bůh svěřil. Bude proto potřeba vychovávat zvláště děti a mládež k tomu, aby se dovedly a také chtěly věnovat modlitbě a rozjímání nad slovem Božím. V mlčení a naslouchání mají vnímat Boží hlas volající ke kněžství a jít za ním ochotně a radostně“.⁵²

Je třeba podporovat a posilovat některé iniciativy, v nichž se projevuje svornost společenství při modlitbě za povolání.

Diecézní centrum pro povolání by mohlo navrhnout a organizovat iniciativu „neviditelný klášter“, při níž jsou mnozí lidé dnem i nocí zaangażováni v trvalé modlitbě za kněžská povolání.

Tradičním momentem je „čtvrteční modlitba za povolání“, což je každoměsíční modlitba celého společenství za kněze a kněžská povolání, soustředěná v eucharistické adoraci.

„Světový den modliteb za povolání“ a „Den seminářů“ představují v křesťanských společenstvích dva momenty značného významu pro modlitbu, katechezi a pro možnost hlásat povolání.

18. Služba u oltáře bývá často předpokladem pro jiné služby křesťanskému společenství. Pokud je tato zkušenost moudře integrována do výchovy k liturgické modlitbě, k naslouchání slovu a ke svátostnému životu, může vytvářet skutečný a pravý itinerář otevřený kněžskému povolání.

⁵² *Pastores dabo vobis*, č. 38: AAS 84 (1992) 721.

Z toho důvodu věnuje pastorační péče o povolání ke kněžské službě zvláštní pozornost ministrantům. Početní kněží a seminaristé patřili před vstupem do semináře do skupin ministrantů a vykonávali službu u oltáře.

Rekolekce a duchovní cvičení pro mladé, zaměřené na povolání, mají velkou důležitost, protože jim umožňují prožít zkušenost mlčení, delší modlitby a setkání s Božím slovem. Mohou vytvářet jedinečné chvíle pro reflexi o vlastním životním plánu jako objevu osobního povolání.

„Společenství dočasného soužití“ také pomáhají mladým orientovat se a rozpoznat povolání s perspektivou vstupu do semináře. Je to určitý druh „před-semináře“, kde jsou trvale přítomní kněží, připravení navrhnout určitá „pravidla života“, tvořená momenty bratrského soužití, osobním studiem, sdílením slova, osobní i společnou modlitbou, slavením eucharistie a duchovním vedením.

19. Malý seminář může chlapcům a adolescentům poskytnout příležitost výchovy, doprovázení a formace při rozpoznávání jejich touhy stát se kněžími. Kromě toho „díky jeho povaze a poslání by bylo dobře, aby se malý seminář stal v diecézi hodnotným záchytným místem pro pastorační péči o povolání a aby poskytoval vhodné formační zkušenosti chlapcům, kteří hledají smysl života či povolání anebo se již rozhodli nastoupit cestu služebného kněžství, ale nemohou ještě zahájit svou formaci“.⁵³

⁵³ KONGREGACE PRO BISKUPY, direktorium pro pastorační službu biskupů *Apostolorum successores* (22. února 2004), č. 86.

ZÁVĚR

20. Péče o kněžská povolání je trvalou výzvou pro církve.

Papežské dílo pro kněžská povolání předkládá tento dokument u příležitosti 70. výročí svého založení místním církvím – k povzbuzení všech křesťanských komunit a zvláště těch, kdo v nich pracují v oblasti pastorační péče o povolání – jako kompendium sloužící pro podporu povolání ke služebnému kněžství.

Nejpříhodnějším prostředím pro povolání ke kněžství je každé křesťanské společenství, které naslouchá Božímu slovu, modlí se při liturgii a láskou vydává svědectví. V takovém prostředí je poslání kněze vnímáno a uznáváno s větší zřejmostí.

Dokument chce podporovat církevní společenství, sdružení a hnutí při jejich nasazení ve prospěch povolání a orientovat jejich úsilí k takové pastorační péči o povolání, jež by umožnila dozrát každé životní volbě, skrze kterou chce člověk darovat sám sebe, a zvláště by napomáhala k přijetí Božího volání ke služebnému kněžství.

Svatý otec schválil předkládaný dokument a povolil jeho zveřejnění.

Řím 25. března 2012, slavnost Zvěstování Páně

ZENON kardinál GROCHOLEWSKI

prefekt

✠ JEAN-LOUIS BRUGUÈS

sekretář

OBSAH

ÚVOD, str. 2

I. PASTORAČNÍ PÉČE O POVOLÁNÍ KE KNĚŽSKÉ SLUŽBĚ VE SVĚTĚ, str. 3

II. POVOLÁNÍ KE SLUŽEBNÉMU KNĚŽSTVÍ A JEHO IDENTITA, str. 7

III. NÁVRHY PRO PASTORAČNÍ SLUŽBU O KNĚŽSKÁ POVOLÁNÍ, str. 15

ZÁVĚR, str. 27